

Arrest

nr. 207 696 van 13 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat S. SAROLEA, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 september 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 10 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 3 maart 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Irakese nationaliteit en u bent van Arabische origine. Volgens uw verklaringen bent u een soennitische moslim en bent u afkomstig uit Basra, Zuid-Irak. U bent ongehuwd. U werkte als taxichauffeur.

U verklaarde dat begin 2015 verschillende leden van de terreurgroep Islamitische Staat (IS) werden gearresteerd in Basra. De partij van Ammar al Hakim (The Islamic Supreme Council of Iraq, Al-Majlis Al-A'ala Al-Islami Al- Iraq) riep buurtbewoners op om mee te werken aan de bewaking van hun wijken. U werkte hier, weliswaar ongewapend, aan mee. Ongeveer twintig dagen nadat u hier mee was begonnen, rond 25 februari 2015, kreeg u van A.(...), een verantwoordelijke van de partij, de vraag om de plaats al-Qurnah (Qirna) te gaan bewaken. U stond op een namenlijst samen met S.(...) en M.(...), twee kennissen uit uw wijk. U ging akkoord en gaf uw identiteitskaart aan A.(...), die deze nodig had om een badge te laten maken. Enkele minuten later kwam een vrachtwagen aanrijden, waarin gewapende militairen zaten van de al-Hashd al-Shaabi (Popular Mobilization Units, PMU) en gewone burgers. U stapte in de vrachtwagen. U passeerde de controlepost van Nasseriya, waarna nog wagens van de PMU aansloten, zodat u zich in een konvooi bevond. Na een rit van ongeveer zeven uur, stopte het konvooi bij een husseiniya (sjiitische gebedsplaats) nabij Samara. De militie gingen bidden, er werd iets gegeten en vervolgens vertrok het konvooi opnieuw. Nabij Tikrit kwam u aan bij een trainingskamp van de PMU. Daar werd u ontvangen en werd u uitgelegd dat u daar heen gebracht werd om te trainen en dat u uw land zou moeten verdedigen tegen IS. U, S.(...) en M.(...) zeiden dat jullie daar niet wilden aan deelnemen en dat jullie gezegd werd dat jullie naar al-Qurnah gebracht zouden worden. Daarop werd jullie gezegd dat wie niet zou deelnemen, als een verrader zou beschouwd worden. Na dit onderhoud mocht u gaan slapen in een hangar. De volgende ochtend werd u heel vroeg wakker. U ging naar buiten en zag een vrachtwagen die naar Bagdad zou rijden. U stapte op de vrachtwagen en niemand merkte op dat u aan het ontsnappen was. U kwam in de Nahda wijk in Bagdad terecht. Van daaruit nam u een taxi naar de al-Shaab wijk, waar uw tante woonde. U overlegde met uw vader en hij raadde u aan bij uw tante te blijven. Vijf dagen later kwamen mensen u zoeken bij uw familie in Basra, ze vonden u niet en sloegen uw vader en uw moeder. Uw vader moest uw moeder naar het ziekenhuis brengen in Basra en hij bracht uw zussen naar Bagdad. Drie maanden later zei de man van uw tante dat u niet langer bij hen kon blijven. Hij vreesde problemen te krijgen door uw situatie. Uw vader gaf u geld en zei dat u elders heen moest. U begaf u naar al-Zubair, waar u twee dagen bij uw vriend S.(...) verbleef. Twee dagen later, in de loop van juni 2015 verliet u Irak. U nam een vlucht van Basra naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland tot u België bereikte op 5 september 2015. Op 10 september 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Na uw aankomst in België vernam u dat onbekenden u kwamen zoeken in Basra.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort afgeleverd te Basra op 5 juni 2014, uw originele identiteitskaart afgeleverd te Basra (datum onleesbaar), uw origineel rijbewijs afgeleverd te Basra op 22 februari 2014, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 4 maart 2007, een kopie van de bewonerskaart van uw vader afgeleverd te Basra op 15 april 2003, een kopie van de rantsoenkaart van uw vader afgeleverd op 4 november 2013 te Basra, een kopie van een medisch attest in verband met de behandeling van uw moeder opgesteld op 13 maart 2016 en een kopie van een rapport van een CT-scan van 1 maart 2016, kopieën van het medisch dossier van uw moeder (operatieverslagen e.d.), en een foto van een incisie.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, omdat u gezocht wordt en vreest vermoord te worden, nadat u ontsnapte uit een trainingskamp van de PMU aangezien u niet wilde gaan strijden tegen IS. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de poging die de PMU ondernamen om u onder dwang te rekruteren, niet stroken met objectieve informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier. Uit de COI Focus 'Rekrutering door Popular Mobilizations Units / al-Hashd al-Shaabi' van 5 februari 2016 blijkt dat al-Hashd al-Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. Er zijn ruim voldoende vrijwilligers, waardoor er geen nood is aan rekrutering onder dwang. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de militie van de PMU. Uw vluchtrelaas is dan ook bijzonder onwaarschijnlijk binnen deze context. Uw verklaringen waren geenszins van die aard dat u het CGVS er kon van overtuigen dat de PMU u wél onder dwang wilden rekruteren om te gaan strijden tegen IS.

Geconfronteerd met de informatie waar het CGVS over beschikt, kon u geen plausible verklaring bieden, waarom u dan wel onder dwang werd gerekruteerd. U gaf een vage uitleg over S.(...) die wist dat u en Mohammed soennieten waren. U vroeg u zelf ook af waarom u moest gaan vechten en vond geen antwoord. U had enkel een vermoeden dat S.(...) er iets mee te maken had, maar kon dan niet uitleggen wat hij er dan mee te maken had of waarom hij u erin geluisd zou hebben (CGVS gehoorverslag 17 maart 2016, hierna CGVS1, pg 11 en 12). Erop gewezen dat het toch des te merkwaardiger is dat men u als soenniet zou willen onder dwang rekruteren, terwijl er zelfs geen rekrutering van sjiieten plaats vindt, kon u opnieuw geen verklaring verstrekken en herhaalde u dat u het zelf niet wist en dat u denkt dat S.(...) er iets mee te maken heeft (CGVS1, pg 12).

Daarnaast lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat een sjiitische partij (Al-Majlis Al-A'ala Al-Islami Al-Iraqi) zo veel moeite zou doen en zich van een list zou bedienen om u onder dwang te kunnen rekruteren om u vervolgens zo gemakkelijk te laten ontsnappen. Het is op zich al ongeloofwaardig dat zij een soenniet op een dergelijke manier zouden willen inschakelen in hun rangen, gelet op het wantrouwen tussen sjiieten en soennieten in de huidige Iraakse context, en u had bovendien ook geen enkele gevechtservaring, noch een bijzonder profiel waardoor u een gegeerde strijder zou kunnen zijn. U werkte immers als taxichauffeur in Basra. U verklaarde dat u de bewakingsopdracht die u een twintigtal dagen uitvoerde in uw wijk ongewapend uitvoerde. U kreeg geen training om deze opdracht uit te voeren. Uw taken beperkten zich tot een oogje in het zeil houden en informatie doorgeven indien u verdachte personen zou opmerken (CGVS1, pg 9). U had ook geen persoonlijke link met de regio rond Tikrit en de veiligheidssituatie daar, zodat het geen steek houdt dat ze u vanuit Basra met een list helemaal naar de regio rond Tikrit, ongeveer 700 kilometer verder, zouden lokken om u daar dan onder dwang een gevechtstraining te laten volgen met de milities van de PMU. Dat u dan vervolgens, na alle moeite die Abbas en de partij van Ammar al-Hakim zich getroost zou hebben om u via een list helemaal tot in Tikrit te krijgen, op een dergelijke eenvoudige manier uit het trainingskamp kon ontsnappen, ontbeert elke logica. U verklaarde dat u 's ochtends vroeg wakker werd en mensen zag die zich verzamelden bij een vrachtwagen. U ving op dat de vrachtwagen naar Bagdad zou vertrekken en voegde u heel kalm bij de groep (CGVS1, pg 12). U vermoedde dat die mensen verlof hadden, omdat ze tassen bij zich hadden (CGVS, gehoorverslag 15 juli 2016, hierna CGVS2, pg 12). Niemand zou u gecontroleerd hebben en u kon zonder meer instappen. Er zou geen enkele vorm van registratie van de passagiers geweest zijn, daarvoor zou het te druk geweest zijn (CGVS2, pg 12). Niemand zou u aangesproken hebben of gevraagd hebben wat u daar deed (CGVS2, pg 13), hoewel u ineengedoken in het midden van de vrachtwagen zou gezeten hebben wat toch verdacht moet overkomen, zeker gelet op uw verklaring dat de andere passagiers elkaar kenden en druk aan het praten waren gedurende de rit (CGVS2, pg 13). Ook bij het uitstappen in Bagdad, kon u gewoon uitstappen en vertrekken (CGVS2, pg 13). Nogmaals gevraagd of er dan geen registratie was, zei u dat dat het druk was in de kazerne, dat u dacht dat ze registreerden en dat u ervoor zorgde dat niemand u zag (CGVS2, pg 13), hoewel u dus in een vrachtwagen stapte waar nog tal van andere passagiers in stapten.

Uw vage verklaringen over de gebeurtenissen die volgden op uw ontsnapping tastten nog verder de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas aan. U verklaarde dat vijf dagen na uw ontsnapping mensen bij uw ouderlijke woning langs gingen om u te zoeken, waarbij uw ouders geslagen werden. U was niet zeker van de datum en zei dat dit plaatsvond begin maart 2015 (CGVS1, pg 13). Bij de DVZ had u evenwel verklaard dat dit incident plaats vond op 25 februari 2015 (DVZ, vragenlijst CGVS, 14 januari 2016, punt 3.5). Hierop gewezen paste u uw verklaring aan en zei u dat uw moeder geopereerd werd op 1 maart, dus dat het incident waarschijnlijk een paar dagen ervoor zal geweest zijn (CGVS1, pg 13). U dacht dat u zich misschien vergist had omdat u op 25 februari 2015 naar al-Qurnah zou worden gebracht en u voegde toe dat u de data niet meer kende, omdat er veel dingen gebeurden (CGVS1, pg 13). Uw aangepaste versie leidt echter tot een situering in de tijd en opeenvolging van de gebeurtenissen die niet kan kloppen. Indien u op 25 februari 2015 op het konvooi gezet werd, zagezegd om naar al-Qurnah te gaan, dan kan de inval bij uw ouders ten vroegste plaatsgevonden hebben rond 3 maart 2015, terwijl uw moeder dan al op 1 maart geopereerd zou geweest zijn omwille van de verwonding die ze bij het incident opliep. Het is dan ook duidelijk dat u eender wat zei, om op de vraag te kunnen antwoorden. Het kan niet overtuigen dat u zich zo zou vergissen in de data en deze zou vergeten zijn sinds uw interview bij de DVZ, gezien het hier niet om tientallen verschillende gebeurtenissen gaat, noch om banale alledaagse gebeurtenissen, die weinig indruk zouden maken. Naast de weinig consistente situering in de tijd, bleef u erg vaag over wat er juist gebeurd was. U kon niet zeggen hoe de situatie geëscaleerd was en hoe het tot geweld gekomen was (CGVS1, pg 13). U kon niet zeggen op welke manier ze uw moeder verwond hadden (CGVS1, pg 13). Uw vader zou u zaken niet willen vertellen hebben (CGVS1, pg 13). Gelet op het belang van dit incident binnen uw asielrelaas, dit was namelijk uw enige indicatie voor uw vertrek uit Irak dat u gezocht werd na uw ontsnapping uit het trainingskamp, kan het niet overtuigen dat uw vader u er niet zou willen over vertellen en dat u het daar dan zou bij laten, waardoor u zich moet beperken tot een uiterst vage uitleg over wat er juist gebeurd was. De zaken die uw vader u wel zou verteld hebben,

kon u zich dan bovendien niet eens herinneren, namelijk hoeveel personen bij uw ouders binnen gevallen waren, hoe ze gekleed waren, en of ze al dan niet gewapend waren (CGVS2, pg 14).

Gelet op al deze vaststellingen, dient geconcludeerd te worden dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Wat de situatie van de soennieten in Zuid-Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus "Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak", d.d. 12 juli 2016; en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 12 juli 2016) dat de situatie van de soennitische gemeenschap, waartoe u verklaarde te behoren, in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Kerbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet.

Tegelijk kende de regio in 2015 een toename van het crimineel en tribaal geweld, alsook van de invloed van sjiiitische milities die soms controleposten bemannen. De meerderheid van de excessen waaraan de sjiiitische milities zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen. Gelet op bovenstaande blijkt echter duidelijk dat uw asielrelaas bedrieglijk werd bevonden. Uit uw verklaringen bleek overigens niet dat u een vrees voor vervolging koestert omwille van uw soennitische strekking. U stelde dat u nooit problemen kende in uw gemengde wijk en dat iedereen wist dat jullie soennieten waren (CGVS1, pg 12). Ook in het kader van uw job als taxichauffeur, waarbij u in binnen de stad Basra werkte, ervaarde u nooit problemen (CGVS1, pg 5 en CGVS2, pg 7).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. S is er sindsdien niet meer in geslaagd om in

Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere

appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door u voorlegde identiteitsdocumenten - de kopie van de eerste pagina van uw paspoort afgeleverd te Basra op 5 juni 2014, uw originele identiteitskaart afgeleverd te Basra (datum onleesbaar), uw origineel rijbewijs afgeleverd te Basra op 22 februari 2014, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 4 maart 2007, een kopie van de bewonerskaart van uw vader afgeleverd te Basra op 15 april 2003, een kopie van de rantsoenkaart van uw vader afgeleverd op 4 november 2013 te Basra – staven uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Basra, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Deze documenten doen niets af aan de vaststellingen omtrent uw asielrelaas. Uit de kopie van een medisch attest in verband met de behandeling van uw moeder opgesteld op 13 maart 2016, de kopie van een rapport van een CT-scan van 1 maart 2016, kopieën van het medisch dossier van uw moeder (operatieverslagen e.d.), en een foto van een incisie, kan niet opgemaakt worden in welke omstandigheden uw moeder de medische problemen opliep (zie vertaling medisch verslag, 13 maart 2016). Ze tonen dan ook enkel aan dat uw moeder medische problemen kende en meerdere operaties diende te ondergaan. Deze documenten doen geenszins afbreuk aan de vaststelling dat uw vluchtrelaas ongeloofwaardig is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het recht op een eerlijke administratieve procedure.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij weigert hem als vluchteling te erkennen omwille van onwaarschijnlijkheden en onduidelijkheden die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas zouden ondermijnen. Verzoeker beweert echter vluchteling te zijn en nood te hebben aan bescherming in België.

Met betrekking tot de gedwongen rekrutering door de al Hashd al Shaabi verwijst verzoeker naar enkele van zijn verklaringen ten tijde van het gehoor bij het Commissariaat-generaal om te verduidelijken dat hij zijn rekrutering geenszins als ‘gedwongen’ had omschreven, maar dat hij enkel misleid werd over de reden en de bestemming van zijn rit in een militair konvooi. Met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van het feit dat hij als soennitisch moslim zou zijn gerekruteerd door de sjiiitische milities, stelt verzoeker dat enkel A., de man die opriep om hun wijk te bewaken, hiervan op de hoogte was en dat hij in het trainingskamp nooit werd geregistreerd.

Wat het geweldsincident bij zijn ouderlijke woning betreft na zijn ontsnapping, verwijst verzoeker naar de overwegingen uit de bestreden beslissing. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker de situering in de tijd van de aanval aanpaste ingevolge andere verklaringen en dat hij erg vaag bleef over de precieze omstandigheden van de aanval. In zijn middel stelt verzoeker dat hij deze gebeurtenissen niet persoonlijk heeft meegemaakt en dat hij afhankelijk was van hetgeen zijn vader bereid was te vertellen tijdens de beperkte contacten. Bijgevolg, zo meent verzoeker, kan men niet redelijkerwijze verwachten dat hij zou weten hoeveel personen bij zijn ouders binnengevallen waren, met hoeveel zij waren, hoe ze gekleed waren, of ze gewapend waren en hoe zijn moeder exact verwond geraakte. Verzoeker is van oordeel dat de geloofwaardigheid niet zorgvuldig werd beoordeeld, onder andere in het licht van de samenwerkingsplicht, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak.

Tenslotte wijst verzoeker op foto's die door de buurman werden genomen van de straat waar zijn ouderlijke woning ligt en die verzoeker bijvoegt. Volgens verzoeker leiden deze elementen tot de conclusie dat hij onderworpen is aan vervolgingen sinds zijn ontsnapping in februari 2016 (*sic*).

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker foto's toe van zijn straat in Basra (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2.2. Middels een aanvullende nota van 26 juni 2017 voegde verzoeker volgende stukken toe: een kopie van een medisch attest betreffende verzoekers moeder en een kopie van een verslag van de politie naar aanleiding van de aanval op zijn moeder.

2.2.3. Als bijlagen bij een aanvullende nota van 5 december 2017 voegt verzoeker een USB-stick toe met een video over de brandstichting van zijn ouderlijk huis in Basra op 27 oktober 2017. Daarnaast voert verzoeker in zijn aanvullende nota een bijkomend asielmotief aan, met name zijn homoseksuele geaardheid. Hij voegt ten bewijze een aantal *screenshots* van chatgesprekken met verschillende mannen toe aan zijn aanvullende nota.

2.2.4. De commissaris-generaal legde op 15 juni 2018 een aanvullende nota neer waarbij als bijlagen de *“COI Focus Irak – De soennitische minderheid in Zuid-Irak”* van 24 augustus 2017, de *“COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer”* van 11 oktober 2017 en de *“COI Focus Irak – Veiligheidssituatie in Zuid-Irak”* van 28 februari 2018 werden toegevoegd.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals

vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarin uitdrukkelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als juridische grondslagen worden vermeld, wordt gesteld dat verzoeker Irak had verlaten nadat hij uit een trainingskamp van de PMU (al Hashd al Shaabi) was ontsnapt omdat hij niet wilde strijden tegen IS.

De commissaris-generaal stipt in de eerste plaats aan dat de pogingen van de PMU om hem onder dwang te rekruteren niet stroken met de objectieve informatie waaruit blijkt dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt. Blijkbaar gaf verzoeker een vage uitleg en diende hij toe te geven dat hij eigenlijk niet wist waarom hij gerekruteerd werd, toen hij met de landeninformatie werd geconfronteerd.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal op dat het zeer onwaarschijnlijk lijkt dat een sjiiitische partij zoveel moeite doet om verzoeker gedwongen te kunnen rekruteren om hem daarna zo gemakkelijk te laten ontsnappen. Er wordt gewezen op het feit dat het op zich al ongeloofwaardig is dat zij een soenniet zouden willen inschakelen, te meer omdat verzoeker geen bijzonder profiel had waardoor hij een gegeerde strijder zou kunnen zijn, maar als taxichauffeur in Basra werkte. Verzoeker had tijdens zijn bewakingsopdracht slechts een beperkte rol en, zo vervolgt de commissaris-generaal, verzoeker had evenmin een persoonlijke link met de regio rond Tikrit en de veiligheidssituatie aldaar, zodat er geen reden bestaat om verzoeker door middel van een list naar Tikrit te lokken om hem dan vanuit een trainingskamp te laten ontsnappen. Tevens wordt gewezen op de bizarre manier waarop verzoeker ontsnapt was, met

name door gewoon mee in een vrachtwagen te stappen, waarbij de inzittenden niet werden geregistreerd en hem geen vragen zouden zijn gesteld.

Vervolgens wijst de commissaris-generaal op de vage verklaringen van verzoeker over de aanval bij zijn ouders na zijn ontsnapping. In de bestreden beslissing wordt gewezen dat verzoeker het tijdstip van deze aanval in de loop van zijn verklaringen aanpaste, maar dat zijn versie niet overeenstemt met zijn verklaring dat zijn moeder op 1 maart 2015 zou zijn geopereerd ingevolge de opgelopen verwondingen. Bovendien stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker erg vaag bleef over wat er precies gebeurd was omdat hij niet kon schetsen hoe de situatie was geëscaleerd, of hoe zijn moeder gewond was geraakt, hoeveel personen de aanval pleegden, hoe ze gekleed waren en of ze al dan niet gewapend waren.

Betreffende de situatie van soennieten in Zuid-Irak, concludeert de commissaris-generaal dat verzoeker zich niet beroept op zijn soennitische achtergrond als asielmotief en dat op basis van de beschikbare landeninformatie niet gesteld kan worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing op basis van de landeninformatie gesteld dat er in Zuid-Irak geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict.

Tenslotte wordt ingegaan op de door verzoeker neergelegde documenten dat verzoekers identiteit en herkomst uit Basra niet ter discussie staan. Over de documenten die betrekking hebben op de medische behandeling van verzoekers moeder wordt gesteld dat deze aantonen dat zijn moeder operaties onderging, maar dat deze geen afbreuk doen aan het gegeven dat zijn vluchtrelaas ongelooftwaardig is.

2.5.2. Verzoekers enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en van *“het recht op een eerlijke administratieve procedure”* aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling en dit beginsel zou schenden.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. In het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3, §1 wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zichzelf beschrijft als een ongehuwde soennitisch moslim uit Basra die als taxichauffeur heeft gewerkt (AD, stuk 19, Verklaring DVZ, 14 januari 2016, persoonsgegevens). Hij verklaarde dat de sjiiitische partij van Ammar al Hakim in februari 2015 de bewoners van Basra opriep om te helpen bij de bewaking van de wijken en dat hij later via een lijst door leden van al Hashd al Shaabi naar een trainingskamp in Tikrit zou zijn gevoerd waar hij verplicht werd te

blijven met het doel om later tegen IS te strijden (AD, stuk 18, Vragenlijst CGVS, 14 januari 2016, vraag 5; AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 17 maart 2016, p. 9). Verzoeker is zijn land ontvlucht omdat hij als soenniet gedwongen werd gerekruteerd door de sjiitische milities.

2.5.7. Uit de landeninformatie, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt echter dat de sjiitische milities integraal uit vrijwilligers bestaan. Omwille van het maatschappelijk prestige en de relatief hoge verloning worden meer dan voldoende kandidaten bereid gevonden om zich aan te sluiten en vinden er geen gedwongen rekruteringen plaats. Jongeren kunnen hoogstens lichte maatschappelijke druk ervaren of aangespoord worden door hun vader om militielid te worden (AD, stuk 22, Landeninformatie, 'COI Focus' *"Irak Rekrutering door Popular Mobilization Units / al Hashd al-Shaabi"*, 12 juli 2016, p. 9-12). Blijkens het gehoorverslag werd aan verzoeker ook de vraag voorgelegd of hij het niet vreemd vond dat hij als soenniet door een sjiitische militie werd gerekruteerd en werd hij geconfronteerd met de landeninformatie waaruit blijkt dat er geen gedwongen rekrutering bestaat, maar hij kon op deze vragen geen bevredigend antwoord bieden (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 17 maart 2016, p. 11-12). Verzoeker betwist ook niet dat hij als taxichauffeur geen bijzonder profiel had, waardoor niet duidelijk is of hij een nuttige bijdrage zou kunnen leveren bij de strijd tegen IS. Uit het geheel van deze elementen leidt de commissaris-generaal af dat de kern van verzoekers vluchtmotief ongeloofwaardig is.

2.5.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel tracht om zijn verklaringen af te zwakken door te verwijzen naar een aantal passages uit het gehoorverslag, waaruit zou moeten blijken dat hij niet 'gedwongen' werd om mee te gaan met de militieleden. Nochtans blijkt duidelijk uit zijn verklaringen dat verzoeker in het ongewisse werd gelaten over de bestemming van het transport en dus niet wist wat hem te wachten stond: *"Ze zeiden niet waar we naartoe gingen"* (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 17 maart 2016, p. 9). Bovendien verklaarde verzoeker letterlijk het volgende: *"Ik vroeg om daar te mogen vertrekken en niet deel te nemen aan de trainingen maar ik werd verplicht om te blijven met het doel om latere tegen IS te gaan vechten"* (AD, stuk 18, Vragenlijst CGVS, 14 januari 2016, vraag 5). Uit verzoekers verklaringen kan geenszins worden geconcludeerd dat hij uit vrije wil was terechtgekomen in het trainingskamp in Tikrit. Zijn relaas kan enkel als een gedwongen rekrutering worden geïnterpreteerd. Aangezien verzoeker thans geen landeninformatie aanlevert waaruit blijkt dat er wel degelijk sprake is van gedwongen rekrutering en dus niet aantoonbaar dat de situationele context, die blijkt uit de informatiebronnen waarover de commissaris-generaal beschikt, niet strookt met de werkelijkheid, komt het aan hem toe om zijn individuele vervolgingsvrees des te meer te concretiseren (cf. RvS 6 november 2002, nr. 112.347), waar hij in gebreke blijft.

2.5.9. Waar verzoeker in zijn middel probeert aan te voeren dat niemand in het trainingskamp op de hoogte zou zijn geweest van zijn soennitische achtergrond, blijkt uit zijn verklaringen dat hij tot een soennitische stam behoort en dat heel de wijk ervan op de hoogte was dat hij soenniet was (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS II, 15 juli 2016, p. 7), waardoor verzoeker niet kan overtuigen dat niemand van zijn belagers op de hoogte zou zijn van zijn achtergrond. In zoverre verzoeker zich als asielmotief louter zou beroepen op zijn soennitische achtergrond in het overwegend sjiitische zuiden van Irak, blijkt uit de informatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak, en specifiek in de provincie Basra, op zich voldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (Aanvullende nota CGVS, *"COI Focus Irak – De soennitische minderheid in Zuid-Irak"*, 24 augustus 2017, p. 13).

2.5.10. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker stelde dat er op 25 februari 2015, 5 dagen na zijn ontsnapping, bij zijn ouders een huiszoeking plaatsvond waarbij zijn ouders werden geslagen en zijn moeder naar het ziekenhuis in Basra diende te worden gebracht (AD, stuk 18, Vragenlijst CGVS 14 januari 2016, vraag 5). Volgens zijn verklaringen zou verzoekers moeder op 1 maart 2015 een operatie ondergaan hebben (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 17 maart 2016, p. 13). Later situeert verzoeker de aanval op zijn ouderlijk huis nochtans begin maart 2015 en bleek hij niet te weten of de personen die binnengevallen waren zich hadden geïdentificeerd. Hij bleek zich evenmin te herinneren wat zijn vader had verteld over hun kledij en over hun wapens (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS II, 15 juli 2016, p. 14). Verzoeker legde een uitgebreid medisch dossier neer betreffende zijn moeder (AD, stuk 21, Documenten, medisch dossier moeder) en onderhoudt nog contacten met zijn familie in Irak (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 17 maart 2016, p. 4), waardoor de commissaris-generaal, in weerwil van verzoekers bewering in zijn middel, wel degelijk mag verwachten dat hij over de concrete vervolgingsfeiten die zijn ouders zouden hebben ondergaan meer nauwkeurige verklaringen kan afleggen. Bovendien werd de door verzoeker geschetste aanleiding van de aanval op zijn ouderlijk huis ongeloofwaardig bevonden, zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat dit aspect niet zorgvuldig zou zijn beoordeeld. De commissaris-generaal kon rechtsgeldig concluderen tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.5.11. De 3 ongedateerde foto's die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, kunnen het asielrelaas niet staven. Op deze foto's is een straat is afgebeeld waarin 2 voertuigen geparkeerd staan in de buurt waarvan zich een twintig à dertigtal individuen ophouden (Verzoekschrift, bijlage 3). Niets laat immers toe te besluiten dat het afgebeelde tafereel op een bepaald tijdstip in Irak zou zijn opgenomen of iets te maken zou hebben met verzoekers asielrelaas. Verzoeker toont immers niet aan dat de straat van zijn ouderlijke woning in Basra wordt afgebeeld en maakt ook niet aannemelijk dat de afgebeelde individuen zijn belagers zouden zijn. Er kan onmogelijk worden ingezien hoe deze foto's afbreuk zouden kunnen doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.5.12. Met betrekking tot de nieuwe elementen die verzoeker aanbrengt in zijn eerste aanvullende nota van 26 juni 2017 (Aanvullende nota verzoeker 26 juni 2017, bijlagen 1 en 2), wordt door de vertegenwoordiger van de verwerende partij ter terechtzitting gevraagd om deze uit te debatten te weren aangezien de stukken niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

De Raad merkt inderdaad op dat zowel het stuk dat verzoeker als een 'medisch attest' omschrijft, als het 'verslag opgesteld door de politie in Basra' enkel vergezeld gaan van een vrije vertaling, waardoor de Raad overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) niet verplicht is deze stukken in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4.111 (c)). Bovendien lijken deze stukken enkel te bevestigen dat verzoekers moeder een blessure had opgelopen bij een agressie-incident waarna zij op 1 maart 2015 naar het ziekenhuis werd overgebracht voor een spoedoperatie. Uit deze stukken kan niet worden afgeleid dat de oorzaak voor de opname van verzoekers moeder gelegen zou zijn in de weigering van verzoeker om na zijn gedwongen rekrutering deel te nemen aan de strijd van de sjiiitische milities tegen IS, waardoor deze stukken geen ander licht werpen op de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

2.5.13. Verzoeker legt door middel van zijn tweede aanvullende nota een usb-stick neer waarop een video-opname te zien is van een brandende woning (Aanvullende nota verzoeker, 5 december 2017, bijlage 1). Verzoeker verklaart dat de opname betrekking heeft op de brand die op 27 oktober 2017 plaats zou hebben gevonden in zijn ouderlijke woning in Basra en dat ze werd gemaakt door een vriend van zijn vader tijdens de brand. De Raad stelt echter vast dat niets toelaat de beelden van de brandende woning aan de persoon van verzoeker of van zijn ouders te verbinden, waardoor dit bezwaarlijk als een bewijs kan worden aanvaard.

2.5.14. Daarnaast brengt verzoeker in zijn tweede aanvullende nota een nieuw asielmotief aan, met name zijn beweerde homoseksuele geaardheid. Als een "*begin van bewijs*" van deze geaardheid voegt verzoeker een tiental bladzijden *printscreens* toe van chatgesprekken waarbij een zekere 'I.', een zekere 'A.', en een zekere 'T.' betrokken lijken te zijn en waarin een aantal weinigzeggende berichten in het Arabisch, het Nederlands en het Engels worden uitgewisseld, doorspekt met weinig verhullende afbeeldingen van mannelijke geslachtsdelen, die met reeksen *emoji's* worden beantwoord (Aanvullende nota verzoeker, 5 december 2017, bijlage 2).

2.5.15. In de eerste plaats dringt zich de vaststelling op dat verzoeker zijn seksuele geaardheid pas meer dan twee jaar na zijn initiële asielaanvraag als asielmotief inroept. Verzoeker roept angst in als rechtvaardiging voor deze laattijdigheid, hoewel hem reeds ten tijde van zijn eerste interview op de zetel van het Commissariaat-generaal gewezen werd op het vertrouwelijk karakter van de informatie die hij zou meedelen (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 17 maart 2016, p. 2). De Raad stelt vast dat verzoeker, noch op basis van zijn naam, noch op basis van de foto's in verband kan worden gebracht met de deelnemers aan het chatgesprek, dat overigens ook geen uitsluitel biedt over de seksuele geaardheid van de betrokkenen. Op de vraag of hij een vriend had in België, antwoordde verzoeker ter terechtzitting bevestigend, maar hij beweerde dat hij diens naam was vergeten. Hij stelde wel een nieuwe relatie te hebben met een zekere 'M.'. Op basis van de aangeleverde informatie kan de homoseksuele geaardheid van verzoeker onmogelijk aannemelijk worden geacht.

2.5.16. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Hij kan zich bijgevolg ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.17. Verzoeker, die dient te worden beschouwd als een burger die afkomstig is uit Basra in Zuid-Irak, gaat in zijn middel niet in op de weigering van de subsidiaire bescherming. Op basis van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de zuidelijke provincies in Irak (Babil, Basra, Karbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en Al- Muthanna) zich onder controle bevinden van de Iraakse autoriteiten en, op de provincie Babil na, niet rechtstreeks verwikkeld geraakt waren in het offensief dat door IS vanaf juni 2014 in Centraal-Irak werd ingezet. Het aantal burgerslachtoffers nam vanaf begin 2015 af. Het meeste geweld is geconcentreerd in de provincies Babil en Basra onder de vorm van aanslagen (Aanvullende nota CGVS, "COI Focus Irak – Veiligheidssituatie Zuid-Irak", 28 februari 2018, p. 32). Er is inderdaad sprake van een aantal geweldsincidenten in de provincie Basra. In de periode van 1 januari tot 6 juli 2017 rapporteert IBC 29 incidenten met een dodelijke afloop, maar hierbij zouden in de periode van 2016 tot 2018 hoogstens een aantal tientallen dodelijke slachtoffers zijn gevallen (*Ibid.*, p. 20-24). Er is in Basra ook sprake van economische malaise, van tribale spanningen en van een toename van het crimineel geweld gelinkt aan de drughandel, maar de informatie laat niet toe te besluiten dat er actueel in Basra sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie, waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Tevens blijkt uit de informatie (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "Irak de bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", 11 oktober 2017) dat Zuid-Irak via internationaal luchtverkeer en via de weg bereikbaar is.

2.5.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is dan ook geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN